

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Josep Domingo Ferrer

Catedràtic de seguretat i privadesa de la
informació a la URV

Intel·ligència catalana

Una de les novetats de l'independentisme català durant el 2007 és que s'ha posat finalment a la feina per determinar el full de ruta a seguir per aconseguir un Estat propi. La cosa va més enllà de la flamarada de les proclames de festa major o de campanya electoral, de les iniciatives parlamentàries afirmant el dret a decidir sense exercir-lo, àdhuc de la mera proposta de dates amb càrrega sentimental per a una hipotètica consulta a mitjà termini. Sense pretensions de fer sociologia, diria que aquest canvi no és causat només pels temps galdosos que el país viu darrerament, sinó també per l'existència d'unes generacions de catalans entre els 30 i els 50 anys, sense traumes històrics i amb una preparació personal i professional sense precedents, que no volen ser ciutadans de segona i acabar llurs dies en una colònia.

ÉS AMB ÀNIM DE CONTRIBUIR a aquesta reflexió metodològica que voldria subratllar la necessitat que Catalunya es doti ja des d'ara de les estructures pròpies d'un Estat, si pot ser *de iure* i, si no, *de facto*. Una funció que es reserven tradicionalment els Estats és la defensa. Aquest ha sigut un tema tabú per als catalans en general i fins i tot per a molts independentistes, amb excepcions honorables com Francesc Macià o, més recentment, el Centre d'Estudis Estratègics de Catalunya, impulsat per Miquel Sellarès. Tal com advertia Xavier Roig fa uns mesos, caldrà que l'independentisme s'alliberi d'unes quantes "motxilles" si vol avançar. Ell n'esmentava algunes i jo hi afegiria el pacifisme acomplexat, també apuntat per Hèctor López Bofill. Ni el nostre país no és l'Índia de Gandhi ni el poder castellà no és l'anglès (només cal veure la diferència entre Catalunya i Escòcia quan es plantegen consultes d'autodeterminació o partits entre seleccions), ni, sobretot, els catalans no tenim l'esperit de sacrifici o la manca de lligams materials que tenien els indis als anys quaranta del segle passat. Però no pretenc fer aquí una apologia bel·licista, si més no en el sentit clàssic. Més aviat, la meua tesi és que Catalunya com a país no pot romandre al

“Defenso la conveniència d'un centre d'intel·ligència al servei de Catalunya, amb les seves funcions convencionals i amb un èmfasi en seguretat informàtica, en criptografia (xifratge d'informació) i en esteganografia (ocultació d'informació)”

marge de la guerra de la informació més o menys soterrada que lliuren els Estats constituïts. A tall d'exemple, recordeu les acusacions nord-americanes en el sentit que *hackers* de l'Exèrcit Popular Xinès haurien irromput als ordinadors del Pentàgon. Ras i curt, defenso la conveniència d'un centre d'intel·ligència al servei de Catalunya, amb les funcions convencionals d'aquestes organitzacions i amb un èmfasi particular en seguretat informàtica, en criptografia (xifratge d'informació) i en esteganografia (ocultació d'informació). Si ja en tenim un però és tan sofisticat que ni se'n coneix l'existència, aleshores felicitats. Per si de cas no n'hi ha, em permeto de motivar-ne la necessitat.

DISPOSAR D'UN SERVEI D'INTEL·LIGÈNCIA permetria al govern de Catalunya d'abordar temes que condicionen la política, l'economia, la cultura i l'esport, i que actualment només són objecte d'investigació periodística o acadèmica. Fora com deixar de caminar a les palpentes o amb espelma per caminar amb llanterna. Per posar exemples d'actualitat recent, fóra interessant per al nostre govern de conèixer en detall les maniobres de l'Estat espanyol per torpedinar el reconeixement internacional de les seleccions catalanes, garantir la seguretat i la privadesa dels sistemes informàtics i de comunicacions de la Generalitat, qui sap si aclarir alguna cosa de les balances fiscals que no es publiquen ni a instàncies del Parlament espanyol, conèixer la dimensió política exacta de les decisions econòmiques que es prenen a Madrid, investigar la dinàmica soterrada del blaverisme al País Valencià, elaborar dossiers sobre la possible reacció d'Espanya, de França i de la comunitat internacional davant d'un eventual procés independentista a Catalunya, aclarir les dinàmiques i els fluxos de la nova immigració, etc. No es tracta de fer res que no facin ja actualment els Estats. Més aviat, és qüestió de tenir *exèrcit* propi en la societat de la informació. Els catalans hem tingut espies famosos, com Joan Pujol, *Garbo*, durant la Segona Guerra Mundial. Ara només cal que en tinguem que treballin per a nosaltres.

S. SOMEKAWA

La guspira de la vida...

Bernat
Dedéu

Filòsof

Un estudi recent (*Prices and Earnings, d'USB*) informa que Barcelona s'acosta perillosament a Nova York en el rànquing de les ciutats més cares del món. La tristesa ens inunda de sobte, quan

llegim alleujats –a l'Informe de la Felicitat, elaborat per Coca-cola– que els catalans ens trobem en un dels esglaons de benestar individual més alts de l'univers.

Abans de precipitar el judici, caldria llegir bé els pressupòsits d'aquests estudis. Pel que fa al primer, prèviament a meditar sobre la caiguda del dòlar o d'altres condicionants de la vida urbana com el preu del lloguer, hauríem de repen-

sar el concepte que centra l'informe. Comparar Barcelona amb NY ha d'implicar posar-nos d'acord en què entenem per una ciutat. Si assumim que Nova York és la suma dels seus cinc barris (una nomenclatura absolutament desfasada, tractant-se cada *borough* d'una ciutat amb dinàmiques econòmiques ben diferents), parlar de Barcelona en termes mercantils hauria d'incloure centres abans considerats externs

a la ciutat com ara Cornellà o l'Hospitalet. Un habitant de Queens, pel que fa a dinàmica vital, no té res a veure amb un ciutadà de Manhattan. Pel que fa als amics de la Coca-cola, sobta que el camp d'estudi de l'informe el conformin solament persones d'entre 18 i 65 anys, excloent diversos àmbits d'edats (la infantesa, l'adolescència i la vellesa) en què la felicitat depèn en menor mesura dels condicionants materi-

als. L'estudi, en aquest sentit, filtra implícitament la felicitat (i aspectes d'aquesta com ara família o salut) en una massa social predefinida pel concepte de consum. Segons aquesta definició, fastigosament simplista, el que els escriu –català de soca-rel, amb jornal d'euro i resident a NY– personificaria l'home feliç, perfecte. Certament, costa ben poc trobar la guspira de la vida...
bernatdedeu@gmail.com

EN DIRECTE

Hipoteca vital

Melcior
Comes

Escriptor

“Casi's amb un milionari!”: així ha respost l'empresari Berlusconi a una jove que es queixava de la impossibilitat d'adquirir una vivenda i de formar una família amb un sou esquitit i una feina precària. La resposta tindria tots els motius per indignar-nos si no fos que a hores d'ara ja em sembla que hi ha més encert en la contesta del magnat que en la queixa de la jove assalariada. Des de fa uns anys que només sentim el mateix gemec entre el jovent; que els salaris són baixos i que per adquirir un pis un s'ha d'hipotecar de per vida, destinant tot el seu sou a eixugar un deute ominosament bancari. Davant les dificultats que el món ens planteja podem fer dues coses: arronsar-nos, atrinxerar-nos en el ploric i esperar que els altres ens trobin una solució als nostres problemes o oposar-nos al món amb el treball, el talent i la llum que sempre és capaç d'encendre l'alegria. Sempre és més senzill, però, implorar, clamar contra tot i sortir al carrer amb un cartell on qualifiques la teua vida de “puta”, a més d'errar-te en la demanda d'uns drets inexistents. Perquè, ¿a on està escrit que tots tenim dret a ser “propietaris d'un habitatge”? I propietaris a on? Perquè no és el mateix posseir un pis a Barcelona que a Sa Pobla, el meu poble estimat, on per cert els queixosos poden anar a viure en preciosos pisos amplis i sobradament assequibles. En el lament de la noia italiana hi ha la larva del seu propis fracàs. En aquesta vida tot és un problema d'actitud, senyoreta, i si no miri's la pel·lícula *How to Marry a Millionaire*, on Marilyn aprèn a deixar de ser ximple.